

POSTANOWIENIE

22 sierpnia 2023 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Mariusz Załucki

na posiedzeniu niejawnym 22 sierpnia 2023 r. w Warszawie,
w sprawie z powództwa T. W. i B. W.
przeciwko B. spółce akcyjnej w W.
przy udziale Powiatowego Rzecznika Konsumentów w W.
o zapłatę,
na skutek skargi kasacyjnej T. W. i B. W.
od wyroku Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu
z 23 marca 2022 r., I ACa 269/21,

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2. zasądza od powodów na rzecz pozwanej kwotę 5 400 (pięć tysięcy czterysta) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego z odsetkami w wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie za czas po upływie tygodnia od dnia doręczenia niniejszego postanowienia powodom do dnia zapłaty.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 23 marca 2022 r. Sąd Apelacyjny we Wrocławiu zmienił wyrok Sądu Okręgowego we Wrocławiu z 13 listopada 2020 r. i oddalił dalej idące apelacje powodów T. W. i B. W. oraz pozwanej B. S.A. z siedzibą w Warszawie.

Powodowie zaskarżyli wyrok Sądu Apelacyjnego skargą kasacyjną, zaś wniosek o przyjęcie jej do rozpoznania oparli na przesłance oczywistej zasadności. Podnieśli, że Sąd II instancji w sposób rażący naruszył art. 60, art. 65 § 1, art. 118, art. 120 oraz art. 455 k.c., a także art. 89, art. 89 w zw. z art. 94 w zw. z art. 58 § 3

k.c. Skarżący wskazali, że termin przedawnienia liczy się od momentu złożenia oświadczenia kredytobiorców o uznaniu umowy kredytu za nieważną, zaś sąd odwoławczy błędnie przyjął, że nastąpiło to w ich przypadku z chwilą późniejszą niż dzień złożenia przez nich reklamacji do banku.

Skarżący wskazali również na potrzebę dokonania wykładni art. 487 § 2 k.c. w celu przesądzenia, czy umowa kredytu waloryzowanego do waluty obcej jest umową wzajemną.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 k.p.c.).

Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Sądu Najwyższego, oparcie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na przesłance określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. wymaga wykazania, że określony przepis prawa, będący źródłem poważnych wątpliwości interpretacyjnych, nie doczekał się wykładni albo niejednolita wykładnia wywołuje rozbieżności w odniesieniu do identycznych lub podobnych stanów faktycznych. Wątpliwości te i rozbieżności należy przytoczyć, przedstawiając ich doktrynalne lub orzecznicze źródła. Konieczne jest wskazanie argumentów, które prowadzą do rozbieżnych ocen prawnych, a także przedstawienie własnej propozycji interpretacyjnej. Powołanie się na omawianą przesłankę wymaga również wykazania, że chodzi o wykładnię przepisów prawa, których treść i znaczenie nie zostały dostatecznie wyjaśnione w dotychczasowym orzecznictwie lub, że istnieje potrzeba zmiany ich dotychczasowej wykładni, podania na czym polegają wątpliwości związane z jego rozumieniem oraz przedstawienia argumentacji świadczącej, że wątpliwości te mają rzeczywisty i poważny charakter, nie należą do zwykłych wątpliwości, które wiążą się z procesem stosowania prawa (zob. m.in. postanowienia SN z 11 stycznia 2022 r., II PSK 193/21; oraz z 20 stycznia 2022 r. I CSK 790/21).

Natomiast przesłanka oczywistej zasadności skargi kasacyjnej (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.) spełniona jest wówczas, gdy zachodzi niewątpliwa, widoczna na pierwszy rzut oka, tj. bez konieczności głębszej analizy, sprzeczność orzeczenia z przepisami prawa nie podlegającymi różnej wykładni. Przy czym, o ile dla uwzględnienia skargi kasacyjnej wystarczy, że jej podstawa jest usprawiedliwiona, to dla jej przyjęcia do rozpoznania konieczne jest wykazanie kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego polegającej na jego oczywistości, widocznej *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej. Skarżący powinien uzasadnić tę oczywistość, wskazując jedynie na argumenty mieszczące się w zakresie kognicji Sądu Najwyższego. Nie może więc powoływać się na wadliwość ustaleń faktycznych, ani opierać na innych faktach niż stanowiące podstawę rozstrzygnięcia. (zob. np. postanowienia SN z 11 stycznia 2022 r., II USK 384/21; z 22 grudnia 2021 r., II CSK 390/21; z 31 maja 2021 r., III CSK 152/20; z 13 maja 2021, III USK 103/21 oraz z 9 marca 2021 r., IV CSK 412/20).

Żadna ze wskazanych przez powodów przesłanek uzasadniających przyjęcie skargi do rozpoznania nie została spełniona. Występowanie w sprawie dwóch niezależnych od siebie roszczeń wzajemnych zostało już przesądzone w uchwale SN z 16 lutego 2021 r., III CZP 11/20, zgodnie z którą stronie, która w wykonaniu umowy kredytu, dotkniętej nieważnością, spłacała kredyt, przysługuje roszczenie o zwrot spłaconych środków pieniężnych jako świadczenia nienależnego (art. 410 § 1 w związku z art. 405 k.c.) niezależnie od tego, czy i w jakim zakresie jest dłużnikiem banku z tytułu zwrotu nienależnie otrzymanej kwoty kredytu.

Natomiast zarzut ustalenia przez Sąd Apelacyjny niewłaściwej daty początkowej, kiedy skarżący złożyli oświadczenie o uznaniu umowy za nieważną ma charakter niedopuszczalnej na mocy art. 398³ § 3 k.p.c. polemiki z ustaleniami stanu faktycznego poczynionymi przez sąd powszechny rozpoznający sprawę.

Z tej przyczyny Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 1 i 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi do rozpoznania, o kosztach postępowania kasacyjnego rozstrzygnął zaś na podstawie art. 98 k.p.c. w zw. z § 10 ust. 4 pkt 2 i § 2 pkt 7

rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności radców prawnych.

AD

[f.n]